

Het Interview met Christophe Lequesne

Het gaat bijzonder hard dezer dagen voor de 38-jarige Assenaar Christophe Lequesne, beter gekend als 'de man die 'My Name is Michael' won'. Vanaf 26 maart in Amsterdam en vanaf 8 april in Antwerpen vertolkt hij de hoofdrol in de groots opgezette tributeshow voor de overleden King of Pop. De show wordt zeventien keer opgevoerd, zeven keer in Nederland en tien keer bij ons. 'Ik leef momenteel aan 100 kilometer per uur', zegt hij ons vanuit Utrecht.

Het leven van Christophe Lequesne bestaat dezer dagen uit repeteren, interviews en fotoshoots geven en nogmaals repeteren. 'Ik verblijf momenteel op hotel in Utrecht, waar de repetities voor de show plaatsvinden', vertelt hij. 'Het is elke dag vroeg opstaan. Er moet hard worden geoefend voor de choreografie, het inzingen, het spelen met de band en met de backingvocals. Het wordt een geweldige show. Ik geniet van elke seconde, elk moment.'

Je leeft zo te horen echt wel op wolkjes.

'Mijn grote passie – optreden – is dankzij deze kans mijn voltijdse bezigheid geworden. Het was altijd mijn grote droom om in een show als deze op een groot podium te kunnen staan. Dat is de plaats waar ik mij echt gelukkig voel. Ik bracht als imitator van Michael Jackson vorig jaar al twee keer een eigen grote tributeshow met tien muzikanten en twintig dansers, maar dat waren slechts twee avonden. Deze show is nog veel groter en in plaats van twee keer gaat het over zeventien keer. Fysisch is het erg zwaar. Als ik op mijn hotelkamer ben, val ik bijna onmiddellijk in slaap. Elke dag bijna non-stop zingen en dansen, het is slopend. Ik ben al 38, dus ook niet echt meer van de jongsten. Maar ik wil dit absoluut. Een kans als deze krijg ik wellicht nooit meer.

Hoe zijn de reacties in Nederland eigenlijk?

Enorm. Daar was de hype rond de show nog veel groter dan in Vlaanderen. Ik was vorige week nog op RTL Boulevard, een programma vergelijkbaar met De Hode Loper bij ons. Van onbekend in Nederland ben ik er nu plots heel bekend dankzij die tv-show. We staan met My Name is Michael zeven keer in de Heineken Music Hall. De zevende datum is er net aan toegevoegd, de andere avonden waren al uitverkocht. Dat wordt zeventien keer 3.700 mensen. Net voor onze reeks is er een concert van R. Kelly, na ons komt Lenny Kravitz. En wij daartussen, zeven keer. Dat is echt wel kicken.

Hoe reageren de echte fans van Michael op jouw act?

'Wel, die reacties doen mij nog het meest van al plezier. De echte fans kennen Michael tot in de vingertoppen. Als zij zeggen dat je het goed doet, dat is dat het mooiste compliment dat je kunt krijgen.'

Ik hoor dat het niet enkel bij België en Nederland zal blijven?

'De show kreeg vrij veel aandacht in het buitenland en werd aandachtig gevolgd door mensen die nog met Michael gewerkt hebben. Er zijn inderdaad gesprekken gepland met Adrian Grant, die jarenlang een vertrouwenspersoon was van Michael en ook zijn eerste biografie schreef. Hij is ook de producent van de musical Thriller Live. Mijn manager Patrick (De Coninck) gaat hem eerstdaags opzoeken.'

Privé zal het wel niet eenvoudig zijn, want je rustige leventje kun je voorlopig wel vergeten.

Mijn vrouw en dochter zie ik momenteel erg weinig. Af en toe ga ik wel eens naar huis in Asse om te slapen, maar voor de rest moeten we het doen met de dagelijkse telefoontjes. Ook mijn dochter mis ik, maar ook zij hangt elke dag aan de lijn en ze is erg trots. Mijn vrouw komt pas vanaf de 26ste naar hier en dan blijft ze bij mij voor de rest van de shows, ook in Antwerpen.

Wat gebeurt er na de tribute-reeks? Terug naar je werk op het crematorium in Brussel?

'Ik heb loopbaanonderbreking genomen tot het einde van het jaar. Op het werk krijg ik enorm veel steun in wat ik doe. Mijn collega's hebben trouwens enorm gesupporterd voor mij tijdens de tv-show. Ik heb – los van de shows rond 'My Name is Michael' – dit jaar nog honderd eigen optredens. Tachtig daarvan lagen al vast voor ik aan deze tv-deelname begon. Toen Michael nog leefde had ik om de twee weken een optreden, in de laatste vier maanden van 2009 had ik er gemiddeld vijf per week. Vroeg of laat zal die drukte wel afnemen.'

Hoe kijk je zelf op alles wat er over Michael werd en nog steeds wordt geschreven?

De pers is zoals altijd pas na zijn dood echt gaan inzien dat Michael dé top was, dat we een zeer groot artiest kwijt zijn. Voor de echte fans was de top altijd zijn plaats. Michael blijft zeker voortleven. Op mijn danslessen komen nu zelfs kindjes van acht, negen jaar die enorm met Michael bezig zijn, terwijl ze hem nauwelijks hebben gekend. Toch willen ze al zijn danspasjes kernen.

